

אבא....

שלושה וחצי חודשים שאני לא בוכה. מסביבי אוקיינוס של דמעות, אבל אצלי יבש. וכל הזמן בראשי מחשבות : מתי אבכה? אולי היום אולי לפניכם.

אני, העד הקרוב ביותר, לאירוע של העשרה במאי באולם בית המשפט לא מצליח לבכות. אני אשר רואה שוב ושוב בהילוך איטי את נפילת אבי, לא מצליח להזיל דמעה.

אולי הקללה הגנטית שעשתה אותי כה ריאלי היא הבעיה. מההתחלה כאשר פניך קפאו לידי ידעתי בליבי שטוב כבר לא יהיה. למרות ששעון לא ענדתי ולמרות שלזמן באירועים שכאלו יש חיים אחרים, בקרבי ידעתי שהזמן לרעתנו – לרעתך.

והרי מדובר בתסריט הגרוע ביותר – הבן ליד האב, אמא והאחיות בחו"ל, בבית משפט, באמצע דיון, באמצע החיים. תסריט כל כך לא אמין שהייתם מעבירים ערוץ. אבל הנה אנו, המשפחה, נמצאים בתוך הסיוט הזה כגיבורים. ואין איש שיחלץ.

והסיוט לא מפסיק חודשים והכאב חד ומפלח אבל עדיין הדמעות לא מגיעות.

והנה בבוקר הצלחתי קצת. סיפרנו לאיתמר, הנכד הבכור. והוא מיד דאג לאמא. אמר : "היא תהיה עצובה". מיד רצה להתקשר אליה. הוא סרב לקבל ואמר " אני לא רוצה שאבא שלך ימות...אני מתגעגע אליו". הוא בכה אז גם אני בכיתי.

כי האובדן האמיתי, לפחות עבורי, הוא הפספוס של הנכדים. בשלב זה איתמר ויותם ובעתיד של אחיותיי.

הרבה מסביבי מכירים אותו כחבר, איש מקצוע, תורם ופעיל חברתית. אבל מי שהכירו כסבא מבין. הוא היה סבא מיוחד. איתמר היה עולמו וכאשר היו יחדיו הם יצרו עולם ומלואו. לאיתמר יהיו זכרונות נפלאים לספר ליותם שייגדל אבל אצלי התחושה כי היו צריכים להיווצר עוד זכרונות. הרי הוא כה חיכה ליותם והספיק ליהנות ממנו רק חודש. וצחוק הגורל הגנטי סימן את יותם בסנטר שלו.

מי שהיה עימנו בשמחתנו בברית זוכר כי הפעם קודמת שבה נאמתי היתה בברית של יותם. אבא שהיה כה מאושר באותו יום הסכים לתת לי את הבמה. הוא כמובן בכל זאת נאם קצת...הרי בכל זאת היה שם מיקרופון. אני איבדתי את הנאום המודפס, אבל הצלחתי לנאום בע"פ. כעת הבאתי ולא שכחתי. הרי אין סיכוי שהייתי מצליח הפעם. אז זה היה נייר כעת איבדנו את אבא... מי ידע ששלושה שבועות קדימה יידם קולו לנצח.